

Arrest

nr. 143 759 van 21 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 19 oktober 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij voegde hierbij een arbeidscontract met ALNICA NV.

1.2. Bij schrijven van 24 augustus 2011 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeker mee dat hij tot een verblijf van één jaar kon worden gemachtigd *“onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B”*.

1.3. Op 14 juni 2012 nam de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid de beslissing om de aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning met betrekking tot de tewerkstelling van verzoeker bij FAZOUANE BVBA te weigeren.

1.4. Via een op 25 juni 2012 gedateerd schrijven diende Dr Benasser Farid BVBA een aanvraag in tot afgifte van een arbeidsvergunning met het oog op de tewerkstelling van verzoeker.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 juni 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 12 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2009 werd ingediend door :

[E.M.]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Alnica, d.d. 29.09.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 24.08.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 14.06.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene volgde cursussen Nederlands, legt een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voor, verklaart hier familie te hebben doch legt geen afstammingsbanden voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou sinds 2003 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 12 juli 2012 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

1.7. Op 7 augustus 2012 nam de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid de beslissing om de aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning met betrekking tot de tewerkstelling van verzoeker bij Dr Benasser Farid BVBA te weigeren.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het aan verzoeker op 12 juli 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van de bepalingen van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie (hierna: de wet van 10 mei 2007) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“(1) Aangezien verzoeker bij nazicht van de bestreden beslissing dd 28 juni 2012 vaststelt dat de aanvraag, die weliswaar ontvankelijk, doch ten onrechte ongegrond werd bevonden terwijl de arbeidskaart pas werd geweigerd door het Vlaams Gewest op 7 augustus 2012 (stuk 9).

Dat immers het Vlaams Gewest haar dossier nog niet volledig was om tot een beslissing te komen wat blijkt uit het schrijven van het Vlaams Gewest van 24 juli 2012 (stuk 7).

Dat de raadsman van verzoeker deze info heeft overgemaakt bij aangetekend schrijven van 3 augustus 2012 (stuk 8) zodat DVZ voorbarig de bestreden beslissing heeft genomen dewelke hierdoor niet gesteund is op alle feitelijke elementen uit het dossier.

Dat verzoeker in elk geval van zijn werkgever, die nu in het buitenland verblijft tot eind augustus a.s., heeft vernomen dat hij hoe dan ook beroep zal aantekenen tegen de beslissing van 7 augustus 2012.

Dat de werkgever één maand tijd heeft om zich te beraden over de aan te wenden beroepsmiddelen maar verzoeker derhalve deze middelen pas zal kennen na eind augustus gezien het verlof van zijn werkgever.

Dat derhalve de beslissing van DVZ niet alleen voorbarig werd genomen en dus zonder rekening te houden met alle elementen uit het dossier.

Dat zelfs indien de beslissing op 14 juni 2012 negatief zou beslist zijn door het Vlaams gewest dan nog had de werkgever één maand om in beroep te gaan.

Dat verweerster de beroepstermijn en het resultaat van de definitieve beslissing door het Vlaams Gewest duidelijk niet heeft afgewacht !!!

Dat hierdoor de beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden gezien elke overheid in dezelfde omstandigheden geplaatst tot een andere beslissing zou gekomen zijn of haar beslissing had uitgesteld zodat het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel eveneens wordt geschonden.

(2) Aangezien bovendien de inhoud van de motivering correct moet zijn en er geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier.

Zie R.v.St. nr; 53 199, 10mei 1999, BS. 57531, 16 januari 1996;

Dat immers in de beslissing van DVZ dd 24 augustus 2011 wordt gesteld :

"Om Uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft U trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."

Dat het onbetwistbaar de ratio legis van de beslissing van DVZ is geweest dat verzoeker een verblijfsvergunning bekwam indien verzoeker ook effectief in dienst trad en de vertraging in de administratie onmogelijk de oorzaak kan en mag zijn van de beslissing nu de uitzonderlijke omstandigheden waarom de aanvraag in België gebeurden wel degelijk werden aangetoond door de aanvraag ontvankelijk werd bevonden.

Dat verzoeker derhalve geen motivering desbetreffend kan terugvinden, minstens ze niet begrijpt en het gevoel heeft dat de appreciatie van DVZ inzake onredelijk is, temeer daar zij hierdoor het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden (zie 3).

Aangezien trouwens artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier;

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

(3) Aangezien ook artikel 10, 11 en 191 van de GW en de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 zou worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden.

Dat DVZ en Uw Raad niet kunnen ontkennen dat personen in een gelijkaardige situatie met dezelfde criteria (onafgebroken verblijf in België sedert minstens maart 2007, mogelijkheid tot tewerkstelling, blanco strafregister en volstrekt geïntegreerd) werden geregulariseerd:

Zie beslissing inzake [E.K.H.] (DVZ nr. 6433317 - stuk 4).

Zie beslissing inzake [S.A.H.] (DVZ nr. 5169893 - stuk 5).

Dat Uw Raad niet wordt gevraagd om te raken aan de discretionaire bevoegdheid maar wel dat U nagaat hoe het bestuur (DVZ) tot deze beslissing is kunnen komen rekening houdend met de feitelijke gegevens.

Zie RvV arrest nr. 28480 van 10 juni 2009;

Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels (artikel 8 EVRM en recht op arbeid) ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven m.a.w. is geen discriminatie toegelaten anders wordt de wet van 10 mei 2007 eveneens geschonden.

Dat DVZ niet kan stellen dat in o.m. de hierboven vermelde dossiers dat het niet gaat om vreemdelingen/illegalen die zich in dezelfde positie bevinden als deze van verzoeker.

(4) Aangezien bovendien uit de bestreden beslissing blijkt dat ook de materiele motiveringsplicht is geschonden doordat DVZ heeft nagelaten in de bestreden beslissing om een belangenafweging te maken met de door verzoeker opgeworpen familiebanden (artikel 8 EVRM) zodat moeilijk sprake kan zijn van een motivering in dit verband.

Dat immers artikel 8 van het EVRM (familie) en het recht op arbeid wordt geschonden.

Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM duidelijk stelt:

"geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Dat verzoeker nochtans zeer duidelijk in het verzoekschrift zijn banden had aangehaald met zijn broer [O.E.M.] met wie hij sedert december 2003 in België samenwoont, wat ook niet wordt betwist en met de andere vier broers.

Dat aanhalen dat geen afstammingsband wordt aangetoond totaal onredelijk is gezien voorafgaand aan de aflevering van het attest van inontvangstname op 12 november 2009 een woonstcontrole had plaatsgevonden op het adres van zijn broer, wat staat in het administratief dossier.

Dat DVZ toegang heeft tot het rijksregister (zelfs strafregister dat blanco is) zodat zij onmiddellijk op het adres de band van afstamming en het rijksregister nr had kunnen vaststellen, minstens kon zij om meer info vragen.

Dat meer nog onder stuk 2 van de aanvraag 9bis alle identiteitskaarten (en verklaringen van de broers) van verzoeker zijn opgenomen.

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang, in casu dit van DVZ en de belangen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (bestaan van een blanco strafregister) en de bescherming van de belangen van de staat (uitwijzingsbeleid doch waarbij anderzijds een persoon wordt gerepatrieerd die inkomsten voor de staat kan realiseren terwijl het land in een crisissituatie verkeert) op hetwelk de inmenging steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2008 (20 234) alwaar duidelijk wordt gesteld dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het EVRM autonoom en onafhankelijk is van het nationaal recht en eens van samenwonen sprake is (in casu met de broer) kan de verzoekende partij zich steunen op gezinshereniging en zich beroepen op artikel 8 van het EVRM waardoor er sprake is van inmenging zodat in de bestreden beslissing moet nagegaan worden of het juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de O.O.;

Zie idem inzake een ingediende aanvraag 9bis : RvV 19 februari 2009 (23 208), T. Vreemd. 2009 blz 222.

Dat verzoeker door het totaal gebrek aan enige vorm van motivering niet in de mogelijkheid is om na te gaan of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Dat inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 of artikel 6 van het EVRM mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Dat immers over het aspect integratie, duurzame verankering en onafgebroken verblijf geen betwisting bestond (zie beslissing DVZ van 24 augustus 2011).

Dat verzoeker niet meer en niet minder vraagt dan dat Uw Raad vaststelt na waardering van de feiten waarop het bestreden besluit rust of er met de nodige zorgvuldigheid werd gehandeld.

Zie Suetens, L.M en Boes, M administratief recht, Leuven ACCO, 1990, 31."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend dan beschikt verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid om deze aanvraag al dan niet in te willigen.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker in de voorwaarden is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in België in te dienen, doch dat deze aanvraag niet wordt ingewilligd.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen op 28 juni 2012 en dat in een van de overwegingen van deze beslissing wordt gesteld dat een arbeidskaart hem werd geweigerd op 14 juni 2012. Hij stelt dat in werkelijkheid een arbeidskaart hem pas op 7 augustus 2012 werd geweigerd en dat zijn werkgever nog één maand de tijd had om beroep in te stellen. Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting evenwel voorbij aan het feit dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een arbeidscontract met ALNICA NV voegde dat betrekking had op een tewerkstelling als arbeider in de tomatenteelt en dat niet blijkt dat door dit bedrijf ooit een aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning teneinde hem te kunnen tewerkstellen werd ingediend. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker op basis van een arbeidscontract met FAZOUANE BVBA, dat hij voordien niet aan verweerder ter kennis bracht, poogde een arbeidskaart te verwerven om aan de slag te gaan als bakker. De door FAZOUANE BVBA ingediende aanvraag om verzoeker tewerk te stellen werd evenwel op 14 juni 2012 geweigerd en er blijkt niet dat deze vennootschap beroep aantekende tegen deze weigeringsbeslissing. Waar verzoeker erop wijst dat op 7 augustus 2012 door de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid een aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning werd geweigerd moet worden gesteld dat deze beslissing betrekking heeft op een aanvraag die door Dr. Farid Bennasser BVBA werd gedaan op 25 juni 2012 om verzoeker tewerk te stellen als administratief bediende.

Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat slechts een arbeidscontract werd voorgelegd met ALNICA NV en dat de aanvraag die FAZOUANE BVBA uiteindelijk indiende om verzoeker te kunnen tewerkstellen werd afgewezen. Hij verliest ook uit het oog dat verweerder geen rekening kon houden met het gegeven dat hij wenste als administratief bediende te werken bij Dr. Farid Bennasser BVBA, aangezien hij verweerder hier niet van op de hoogte stelde. Hierbij moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift inzake een mogelijke tewerkstelling bij Dr. Farid Bennasser BVBA. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloede moet worden geduïd dat het standpunt dat verweerder op 24 augustus 2011 innam louter gebaseerd was op het feit dat verzoeker een arbeidscontract voorlegde met ALNICA NV en dat verzoeker niet kan stellen dat verweerder ook gehouden was om ook op basis van een ander arbeidscontract, dat jaren later werd afgesloten, een verblijfsmachtiging toe te staan en hij de eerste bestreden beslissing niet kon nemen. Verweerder heeft in zijn brief van 24 augustus 2011 bovendien duidelijk vermeld dat een aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning moest worden ingediend binnen de drie maanden na de verzending van deze brief en het is niet betwist dat de aanvraag tot

afgifte van een arbeidsvergunning met betrekking tot de tewerkstelling van verzoeker door Dr. Farid Bennisser BVBA buiten deze termijn werd ingediend.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert ook niet dat verweerder zelf een aanvraag om machtiging tot verblijf moet onderbouwen met de nodige overtuigingsstukken of dat hij de gebreken in de bewijsvoering van de aanvrager dient te ondervangen.

3.2.5. Verzoeker maakt met zijn beschouwingen tevens niet aannemelijk dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en van de bepalingen van de wet van 10 mei 2007 moet worden gesteld dat verzoeker niet aantoont dat verweerder het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden of hem heeft gediscrimineerd. Door twee brieven voor te leggen waaruit blijkt dat ook aan andere vreemdelingen werd meegedeeld dat zij tot een verblijf zouden worden gemachtigd indien hun werkgever binnen de drie maanden een arbeidsvergunning zou aanvragen en deze aanvraag zou worden ingewilligd maakt hij niet aannemelijk dat hij ongelijk of op een discriminerende wijze werd behandeld.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het Grondwettelijk Hof – toen nog Arbitragehof – reeds overwoog dat artikel 191 van de Grondwet, in samenhang met de artikelen 10 en 11, enkel kan zijn geschonden in zoverre er sprake is van een verschil in behandeling instellen tussen bepaalde vreemdelingen en Belgen, wat hier niet het geval blijkt te zijn, daar verzoeker verwijst naar een verschil dat wordt gemaakt tussen vreemdelingen onderling (GwH 17 december 1997, nr. 77/97).

3.2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoeker naar de banden die hij heeft met zijn broer, met wie hij samenwoont en met vier andere broers en naar het gegeven dat hij duurzaam verankerd is in België.

Allereerst moet worden gesteld dat om tot het bestaan van een, zoals in artikel 8 van het EVRM bedoeld, gezinsleven te kunnen besluiten het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap dient te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

Verweerder heeft terecht opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat er een familieband bestaat tussen hem en de personen die hij omschrijft als zijn broers. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet door te betogen dat hij op hetzelfde adres verblijft als de persoon van wie hij de broer beweert te zijn, dat verweerder het Rijksregisternummer van deze persoon kent en dat hij identiteitskaarten en verklaringen aanbracht.

Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf wordt opgevangen door een persoon die hij omschrijft als zijn broer laat bovendien ook niet zonder meer toe te besluiten dat hij en deze persoon een band hebben die voldoende hecht is om te kunnen besluiten dat er sprake is van een gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Zelfs indien er evenwel zou worden aangenomen dat verzoeker effectief een hechte band heeft met een van de personen waarnaar hij verwijst, dan nog kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker, gelet op de bewering dat bepaalde familieleden in het Rijk verblijven, toe te laten of te machtigen tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Voorts moet worden gesteld dat het gegeven dat verzoeker tijdens zijn jarenlang illegaal verblijf banden opbouwde in het Rijk, zich integreerde en werkbereid is op zich onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen besluiten dat verweerder, rekening houdende met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, niet zou mogen beslissen om een aanvraag om machtiging tot verblijf te weigeren (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). Hierbij moet worden gesteld dat verzoeker is geboren in Marokko, in dat land opgroeide en er een belangrijk deel van zijn leven doorbracht, zodat vaststaat dat hij de taal die in dat land wordt gesproken machtig is, dat hij vertrouwd is met het leven in dat land en dat niet kan worden besloten dat de banden die hij heeft met dat land zouden moeten onderdoen aan deze die hij opbouwde in België.

De Raad wijst er tevens op dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet bepaalt dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK